

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/49/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117213332
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8117213332.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Prima Banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 575 951 proti žalovanej: C. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. L. XXXX/X, XXX XX J., v konaní o zaplatenie 9.893,90 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 25Csp/127/2017 - 46 zo dňa 15.01.2018 po zrušení rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/87/2018 -103 zo dňa 31.07.2018 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2Cdo/263/2019 -219 zo dňa 30.09.2020, takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby čo do zvyšku a v III. súvisiacom výroku o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol tak, že výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi nezaplatenú istinu vo výške 9.893,90 Eur, úrok vo výške 266,49 Eur, úrok z omeškania vo výške 3,87 Eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 9 893,90 Eur od 27.04.2017 do zaplatenia, to všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 % vo výške, ktorá bude presne špecifikovaná osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 4; § 53 ods. 1, 5; § 54 ods. 1, 2 a § 517 ods. 1, 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“); § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov; § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č 87/1995 Z.z.; § 497 a násl. Obchodného zákonníka.

3. Skonštatoval, že úverová zmluva zo dňa 7. augusta 2015 obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., keďže je v nej uvedená výška úveru, druh úveru, výška mesačnej splátky, počet splátok, konečná splatnosť úveru, úroková sadzba 7,90 %. RPMN 9,15 %, priemerná RPMN 10,39 % a celková čiastka, ktorú klient uhradí spolu s poskytnutou výškou úveru (16.104,- Eur). Uviedol, že z prehľadu splácania vyplýva, že žalovaná sa dostala do omeškania už prvou splátkou a neskôr uhrádzala splátky nepravidelne a často po lehote splatnosti. Od februára 2017 neuhradila žiadne ďalšie mesačné splátky. Listom zo dňa 26. apríla 2017 žalobca vyhlásil predčasné zosplatenie úveru a vyzval žalovanú na úhradu dlhu v celkovej výške 10.224,26 Eur do 6. mája 2017. Žalovaná do podania žaloby neuhradila žiadnu čiastku. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že za úver možno dohodnúť úroky a že za úver možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov, t. j. úverové obdobie. Zákon teda umožňuje dodávateľovi na určitú dobu, teda do splatnosti podľa jeho predstáv, poskytnúť úver a žiadať si za to dohodnuté úroky. Od počiatku sú v záujme dodávateľa úroky na dohodnutú dobu, a to až do splatnosti úveru. Rovnako zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ

právo splatnosť posunúť. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania aj po dobe splatnosti. Ak úrok nie je splatený do jeho splatnosti, zákon priznáva za zdržiavanie finančných prostriedkov sankcie, a to či už zákonné (napr. úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. dohodnutú zmluvnú pokutu). Vychádzal pritom z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 35 Odo/101/2002 zo dňa 24. marca 2004. Konštatoval, že úprava obsiahnutá v § 517 ods. 2 OZ, ako úprava všeobecná vo vzťahu ku všetkým občianskoprávnym záväzkom, pomenováva príslušenstvo, ktoré možno pri omeškaní s plnením peňažného dlhu (s plnením hlavného peňažného záväzku) žiadať vedľa istiny v prípadoch, kedy zákon o kvalite príslušenstva mlčí, ak neustanovuje zákon, že dlžník je povinný platiť poplatok z omeškania, má veriteľ právo požadovať úrok z omeškania.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, a to v rozsahu zamietnutej časti a v časti trov konania. Vyslovil svoj nesúhlas so zamietnutím žaloby v časti zmluvného úroku po zosplatnení. Trval na tom, že má nárok na zaplatenie úroku od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal na § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka s tvrdením, že povinnosť dlžníka platiť úroky trvá až do doby vrátenia úveru s tým, že strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. aj dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve o úvere dojednať odchyľne. Pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má pritom veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania. Úprava úroku z omeškania, ako aj úroku z úveru je podporná, a preto je rozhodujúce ako sa strany dohodli v zmluve. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/12/2017 -90 zo dňa 31.01.2017. Poukazujúc na § 497 Obchodného zákonníka uviedol, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania, a to až do okamihu ich reálneho vrátenia. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Podľa odvolateľa aplikujúc ust. § 506 Obchodného zákonníka ani odstúpenie od zmluvy nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, lebo ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, lebo situácia nastala pre neplnenie si povinnosti dlžníka. Poukázal v tejto súvislosti na konkrétne rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici. Uviedol, že pojem odplaty za dojednanie záväzku poskytnúť úver je treba odlišovať od úrokov z úveru upravených v § 502 Obchodného zákonníka. Na zaplatenie úrokov z úveru dohodnutých podľa § 502 Obchodného zákonníka má právo každý veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu o úvere a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol, a to až do splatnosti úveru. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých finančných prostriedkov, preto má dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodnú niečo iné. V zmysle vyššie uvedených rozhodnutí je dlžník povinný zaplatiť úroky za dobu od poskytnutia až do vrátenia peňažných prostriedkov, keďže sa na takúto povinnosť veriteľovi v zmluve zaviazal. V ďalšom sa zaoberal odôvodnením vyššie uvedených rozhodnutí so záverom, že žalobcovi patrí nárok na zaplatenie zmluvných úrokov z nezaplatenej istiny úveru až do úplného zaplatenia úveru. Odvolateľ poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/193/2017-88 zo dňa 07.12.2017, v ktorom bol vyslovený nesúhlas s názorom súdu prvej inštancie, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru má žalobca právo len na úroky z omeškania a že právo na úroky, ako cenu poskytnutých peňazí už nárok nemá. Využitie práva veriteľ na zosplatnenie mení splatnosť úveru, t.j. peňazí, nie ich cenu vyjadrenú v úroku a nemôže samo o sebe veriteľovi privodiť zhoršenie (a dlžníkovi len preto, že je spotrebiteľom zlepšenie) jeho práv. K uvedenému odkázal aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/366/2017-84 zo dňa 30.11.2017, z ktorého odôvodnenia zdôraznil názor, že zmluvné úroky sú odplatou za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru a dlžník je povinný ich platiť od okamihu reálneho poskytnutia peňazí až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na rozdiel od toho úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie zo splatením istiny a veriteľ ich môže požadovať, i keď neboli dojednané. Pritom môžu existovať popri sebe (uznesenie NS ČR 33 Cdo/212/2014 z 21.08.2014). Žalobca tiež odkázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici čk. 43Co/19/ 2017-103 zo dňa 29.11.2017, v ktorom odvolací súd nesúhlasil so súdom prvej inštancie v tom, že žalobca ako veriteľ z úverovej zmluvy nemá nárok na úroky z omeškania z úrokov z úveru. V prípade týchto úrokov z omeškania nejde o neprípustné úroky z úrokov ako to tvrdí súd prvej inštancie. Úroky z úveru predstavujú cenu požičaných peňazí ktorú je dlžník povinný zaplatiť spolu so záväzkom vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky tak, ako to vyplýva aj z úpravy § 497 Obchodného zákonníka.

Pokiaľ dlžník mešká s úhradou úroku, má veriteľ právo požadovať úrokov z omeškania z nezaplatených úrokov z úveru. Preto navrhol aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že návrhu žalobcu vyhovie aj v zamietanom rozsahu a žalovaného zaviazá uhradiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi prizná aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila.

6. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom zo dňa 31. júla 2018 č.k. 5Co/87/2018-103 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku II., ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobu čo do zmluvného úroku vo výške 7,90 % z nezaplatenej istiny od 27. apríla 2017 do zaplatenia zamietol. Rovnako dôvodil, že zákon umožňuje dodávateľovi na určitú dobu, teda do splatnosti podľa jeho predstáv poskytnúť úver a žiadať si za to dohodnuté úroky. Od počiatku sú v záujme dodávateľa úroky na dohodnutú dobu a to až do splatnosti úveru. Niet však zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania aj po dobe splatnosti. Súd prvej inštancie správne rozhodol, keď zamietol aj úrok z omeškania zo splatených úrokov. Poznamenal, že skutočne požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva, a to úroky z omeškania z dojednaných úrokov veriteľ nemá preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Nezakotvujú teda majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Dôvodil, že súd prvej inštancie v predmetnej veci v napadnutej časti v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, svoje rozhodnutie odôvodnil riadne a v rozhodnutí sa vypořiadal s podstatnými argumentmi oboch strán sporu. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa plne stotožnil, a ktoré považoval za správne, zodpovedajúce zásadám spravodlivého procesu pred súdom.

7. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca rozsiahle dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá nebola doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená a to od otázky „či nárok na zaplatenie zmluvného úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení“. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) k vymedzenej otázke poukázal na svoju rozhodovaciu činnosť a to rozhodnutie sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo 16. júna 2020 a rozhodnutie sp. zn. 1 Cdo 94/2019 z 18. augusta 2020. V rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16. júna 2020 konštatoval, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Tento zákon ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere § 497 a nasledujúce. Ustanovenia Občianskeho zákonníka sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§ 52 ods. 2 OZ). V rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 94/2019 zo dňa 18. augusta 2020 dospel k záveru, že úrok z úveru a úrok z omeškania sú dva odlišné inštitúty, ktoré je potrebné dôsledne odlišovať a nemožno ich zamieňať. Po zosplatnení úveru teda z nesplatenej istiny ďalej beží úrok z úveru (ako odmena za poskytnuté finančné prostriedky, ktoré dlžník v dohodnutej dobe nevrátil) až do ich vrátenia a v prípade omeškania dlžníka beží zároveň taktiež úrok z omeškania (ako sankcia za omeškание s úhradou peňažného záväzku

9. Vzhľadom na to, že nastolená dovolacia otázka je posudzovaná rozdielne, dovolací súd pristúpil k jej posúdeniu z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Nakoľko však žalobcom nastolená právna otázka už bola dovolacím súdom riešená v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 42/2020 tak, že v ňom konštatoval,

že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí a uvedený právny záver dovolací súd vyslovil aj v ďalších jeho rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 115/2019, 3 Cdo 113/2019, 8 Cdo 125/2018, preto sa stotožnil s ich závermi aj v predmetnej veci.

10. Z uvedených dôvodov najvyšší súd zrušil (v zmysle § 449 ods. 1 CSP) rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa ust. § 453 ods. 3 CSP.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a rešpektujúc právny názor dovolacieho súdu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

13. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

14. Súd prvej inštancie zamietol žalobu v prevyšujúcej časti z dôvodu, že žalobcovi ako veriteľovi prináležia zmluvné úroky len do dňa zosplatenia úveru, a po tomto dni už nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Odvolací súd konštatuje, že v tomto smere rešpektujúc právny názor dovolacieho súdu považoval odvolanie žalobcu za dôvodné, a to vzhľadom na už ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR v tejto otázke.

15. Vo vzťahu k pojmu ustálená rozhodovacia prax poukazuje odvolací súd na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 10/2021 zo dňa 25.02.2021, kde Najvyšší súd SR v bode 11. odôvodnenia uviedol, že: „V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 C.SP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.“ Vo vzťahu k uvedenému pojmu zaujal obiter dictum stanovisko aj Ústavný súd SR vo veci č. k. I. ÚS 51/2020 -50 zo dňa 09.06.2020 nasledovne: „Inak povedané, pokiaľ nejde o rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (relevantné sú aj staršie zbierky, pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 29/2017 z 24. januára 2018), tak možno za ustálenú prax považovať aj nepublikované rozhodnutie, ale musí spĺňať ďalšie predpoklady, a to (i) buď je tento názor vyjadrený opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach, alebo (ii) názor je vyjadrený aj v jednotlivom nepublikovanom rozhodnutí, ale na toto rozhodnutie (resp. právny názor v ňom vyjadrený) nadviazali niektoré neskôr vydané rozhodnutia, t. j. opäť musí ísť o akceptáciu právneho názoru vo viacerých ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že pokiaľ najvyšší súd odkazuje na nepublikované rozhodnutia, malo by ísť o „viacero“ takýchto rozhodnutí.“

16. Odvolací súd dáva do pozornosti, že Najvyšší súd SR sa otázkou nároku na zaplatenie zmluvného úroku po zosplatení zaoberal v rozhodnutiach sp. zn. 6 Cdo 113/2018 zo dňa 30.07.2019, sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16.02.2020, 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16.06.2020, sp. zn. 2 Cdo 115/2019 zo dňa 30.06.2020, sp. zn. 3 Cdo 1/2020 zo dňa 25.08.2020, sp. zn. 8 Cdo 135/2020 zo dňa 26.08.2020, sp. zn. 3 Cdo 35/2020 zo dňa 24.09.2020, sp. zn. 6 Cdo 56/2020 zo dňa 28.10.2020, sp. zn. 2 Cdo 83/2020 zo dňa 29.10.2020, sp. zn. 7 Cdo 186/2020 zo dňa 25.11.2020, sp. zn. 4 Cdo 10/2021 zo dňa

25.02.2021 a napokon aj v R 5/2021, v ktorých jednotne dospel k záveru, že po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi prináleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti zaplatil dlžník ako cenu peňazí. Z uvedeného je zrejmé, že takto prezentovaný právny názor je už ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu tak, ako to konštatoval dovolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku III. o trovách konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 391 CSP.

18. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím i dovolacím súdom - opätovne posúdiť nárok žalobcu na zmluvný úrok vo výške 7,90% ročne z nezaplatennej istiny od 27.04.2017 do zaplatenia, vysporiadať sa námietkami žalobcu (rozhodovacia prax dovolacieho súdu) - následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2, 3 CSP aj náležite odôvodniť.

19. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 CSP).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.